

Budapesten születtem 1983-ban. A Bárdos Lajos Általános Iskola és Gimnázium diákja voltam 1989 és 2001 között, itt kezdtem az általános iskola első osztályát, és itt is érettségiztem 12 évvel később. Nagyon szerettem e zárt, összetartó közösséget. Jártam egy évet az ELTE BTK-ra német szakra, és 2002 ősze óta a Külkereskedelmi Főiskola NK szakos hallgatója vagyok.

Nagyon szeretek olvasni, színházba, moziba, operába járni, a barátaimmal lenni. Novellákat, verseket 12 éves korom óta írok. A médiában szeretnék elhelyezkedni: érdekel a televízió, az újságírás, a filmek világa.

1 örök Lili
Török Lili

A metró

Késő volt. Penelope dideregve álldogált a megállóban.

-Már jöhetne. - gondolta dühösen.

Az órájára nézett. 10 óra. Végre bedübörgött a szerelvény. Penelope fölszállt. Négyen voltak a kocsiban, egy nő, két férfi és egy kisfiú. Penelope gyorsan leült.

Victor unatkozva lógázta a lábát. Az utóbbi időben általában unatkozott. Két hónapja mást sem csinált, csak szórakozott; moziból diszkóba, színházból éjszakai lokálba ment, napról napra. Most semmi másra nem vágyott annyira, mint valami rendes elfoglaltságra, például egy kis munkára. El is határozta, hogy másnap nekilát, és egy érdekes munkát keres. Rögtön jobban érezte magát, életkedve visszatért, és óvatos kíváncsisággal hallgatta a vele szemben ülő idős hölgy és a kisfiú beszélgetését.

-De Nagy! A Mama tudni fogja, hogy hol vagyunk?

-Igen, Bernard, persze. Kérlek, ne beszélj olyan hangosan!

Georgine idegesen pillantott körül. Rettenetesen félt. Mert végül is amit tett, az törvénybe ütköző.Gyermekrablás. Összerázkódott. Nem, nem ő nem követett el gyermekrablást, csak azt tette, amit tennie kellett. A menyé rossz anya volt, gyakran napokig egyedül hagyta szegény kicsi fiúcskát.

-Halkabban beszélj, Bernard! Ne zavarod ezt a bácsit az olvasásban!

Philippe fel sem nézett az újságból. Nem mintha nagyon érdekelték volna a hírek, de valami mögé el kellett bújni. Talán túl messzire ment. Talán mégsem kellett volna megölni azt a fickót. Elég lett volna csak egy ütés a bordái közé. Mi lesz, ha valaki rájön? Nem, ez képtelenség, senki nem látta. Vagy mégis? Ez az alak itt szemben úgy néz, mintha mindent tudna.

Victor megrémült, amikor Penelope felszállt. Hirtelen azt hitte, ez a tegnapi lány. Annak is pont ilyen haja volt, és ilyen szemei. Kár volt, igen nagyon sajnálta, amit tett, de hát részeg volt, és nem tudott magán uralkodni. Szegény lány hogy fenyegetőzött! De nem, ez nem az a lány.

Penelope fázott. Jaj de rossz ötlet volt így eljönni otthonról, még egy pulóvert sem hozott magával. Kicsit lehiggadt. Milyen kár, hogy mindig olyan hamar elveszíti a fejét! Nem kellett volna ilyen csúnyán összeveszni anyával. Most aztán mit csináljon, egyedül az éjszakában? Nyugtalanul érezte, hogy a fiatal férfi lopva rápillant. Megborzongott.

A metró beérkezett egy állomásra, de új utas nem szállt fel. Maradtak benn ők öten. A metró továbbgördült, zakatolva vetve magát a föld sötét gyomrába.

Hirtelen kialudtak a fények a kocsiban, a szerelvény megállt.

-Mi az ördög történt? - kérdezte Philippe.

Felállt, letette az újságját, és tapogatózva a kocsi eleje felé indult. Itt-ott megbotlott valamiben, káromkodott és ment tovább. Bernard nagyanyja ölébe húzódott.

-Nagyi, miért oltódott le a villany?

-Nem tudom, kicsim, biztos mindjárt visszajön.

De nem jött. Victor idegesen pillantgatott Penelope ülése felé. Lehet, hogy ez mégis az a lány? Lehet. Lehet, hogy ő. Kényelmetlenül gondolt vissza a lány tegnapi szavaira.

-Megöllek, egyszer biztos, hogy megöllek!

Nem sok mindenre emlékezett a tegnap éjszakából, de ezt nem tudta kiverni a fejéből.

Philippe igyekezett minél messzebbre kerülni a többiektől, akik ösztönösen közelebb húzódtak egymáshoz. Most már biztosan tudta, hogy az az alak látta őt tegnap. Mindent tud, és föl fogja adni őt a rendőrségen.

-Ki kell jutnom innen! - morogta az orra alá. - Talán át tudok menni a szomszéd vagonba.

Georgine szorosan magához ölelte Bernard-t. Szegény kisfiú, mennyire meg lehet rémülve! Pedig nincsen semmi baj. Vagyis... Az az újságos ember teljesen olyan, mint egy rendőr. Lehet, hogy mindent tud, és máris az elfogásukon gondolkodik! Penelope a sötétben keresztül is érezte, hogy nézik.

-Istenem, csak ezt éljem túl! Miért kellett éjszaka így elrohannom hazulról! Az a fiatal pasi úgy bámult, majd' kiesett a szeme!

Victor fölállt. Kabátja zsebéből vaskos pénztárcája halk puffanással a földre esett. Leguggolt, hogy megkeresse. Vakon tapogatózott a fekete éjben, és keze valamit megérintett.

-Ne érjen hozzám! - sikoltott fel Penelope.

-Ez az a lány. És meg fog ölni. Tudom, érzem. Meg fog ölni.

-Látott. Látott. Fel fog jelenteni. Ki kell jutnom innen, mert tudja, mert látott!

-Édes Istenem, segíts! Könyörgöm hozzád, segíts!

-Meg fog ölni.

-Látott.

-Ne érjen hozzám!

-Látott!

-Segíts Istenem!

-Meg fog ölni!

-Nagyi! - kiáltott fel Bernard hirtelen. - Nagyi.

Ebben a percben kigyulladt a világítás, és megindult a metró. Az utasok zavartan egymásra mosolyogtak.

-Ez nem az a lány.

-Nem láthatott. Senki nem láthatott.

-Nem lehet rendőr. És ha az is, honnan tudhatná?

-Egész helyes ez a srác, de kicsit félénknek tűnik. Biztos nem tudna semmi rosszat elkövetni.

-Ne félj, kicsim. - mondta Georgine és megsimogatta a kisfiú fejét. - Már nincs semmi baj

A metró pedig vágatott a föld alatt, mintha mi sem történt volna. Egyáltalán, történt valami?